

Дѣдо Еню стига вече въ царството на баба Зима.

— Добъръ день ти, бабо зимо!

— Далъ Богъ добро, дѣдо Еню!

— За снѣгъ ида. Нали знаешъ? И ще вода дѣда Коледъ. Че децата вече чакатъ.

Още дума не издумалъ — ей и дѣдо Коледъ иде съ пълень кошъ играчки нови:

— Хайде, хайде, дѣдо Еню Ей готовъ съмъ! Знамъ, че чакатъ малкитъ на долня земя. Тазъ година много радостъ съмъ приготвилъ за децата.

Баба Зима ги изпрати.

Духна дунавецъ сърдито. Всъде смръщи се небето. Дѣдо Коледъ съ дѣда Еня день и ношъ презъ снѣжни прѣспи бързатъ, носятъ скъпи дари.

Стигатъ въ село живи, здрави.

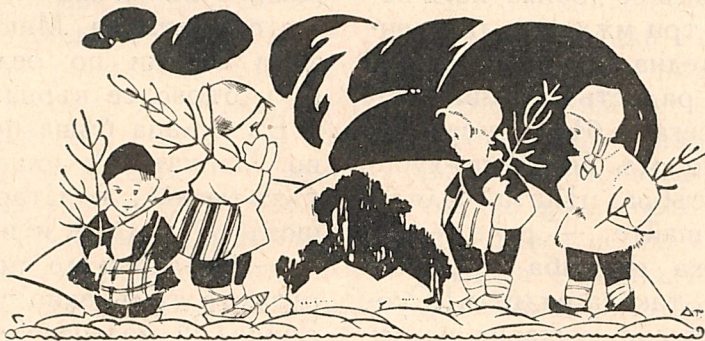
И камбанитъ забиха.

— Ставайте отъ сънь, дечица! Дѣдо Коледъ вече пристига! И ви носи армагани!

И деца рже прострѣха, за скачаха, закрещѣха:

— Дѣдо Коледъ, живъ бжди ни! Дай да видимъ що ни носишь!

Ив. Кириловъ

СРЕЩУ КОЛЕДА

Ахъ, да мога да намѣря
ключа малкъ отъ килеря!
Скришомъ тамъ да се примъкна
и въвъ мрежата да бръкна.
Пълни има тамъ кесии
съ лѣшници, съ ошавъ-кайсии,
съ ябълки и курабета,
съ чудни, всѣкакви мезета.
Какъ ми се ядатъ стафиди!

— Никой нѣма да ме види,
какъ бонбони ще си хрусна,
сочна ябълчица, вкусна.
Ще си взема и бадеми,
джоба колкото поеме. —
И отъ всѣкоя кесия
ще поямъ на вѣресия.
— Ехъ да мога да сполуча
само да напипамъ ключа!

Ст. Цанкова-Стоянова